

dinainte de revoluție, care, din câte se observă, sunt în continuare fideli teatrului.

Am discutat cu spectatori de la Teatrul Național, de la Odeon și "Nottara". Ancheta noastră confirmă că principalul criteriu pe care bucureșteanul îl are în alegerea spectacolelor este distribuția. Ea constituie o regulă mai ales pentru constanții amatori de teatru, în pragul gândirii, care urmăresc de mult cariera anumitor interpreți-

vedete. Unii, spre exemplu, preferă Teatrul Național și "Bulandra" pentru că aici sunt mai mulți actori consacrați decât tineri (a se citi: necunoscuți).

Majoritatea celor întrebați știu – așa cum era de așteptat – că există o diferență între termenii *piesă* (cu referire la text) și *spectacol* (definind transpunerea scenică a textului). În schimb, mulți vorbesc despre o predilecție pentru autorii clasici (oare asta nu ne spune nimic?) dintre care cei străini sunt favorizați. În rest, se vine la teatru la recomandarea prietenilor și mai puțin a criticii, sau pur și simplu pentru că "teatrul e singura artă care mai persistă în ziua de azi" (mărturisește cu gravitate o spectatoare de la "Nottara").

Se pare că afișul joacă un rol destul de "oarecare" în alegerea publicului. El este considerat mai puțin artă și mai ales sursă de informații. Dar nu determină hotărârea de a vedea spectacolul.

Toată lumea recunoaște că prețul билетelor e prohibitiv. Din cauza aceasta, se merge

doar la spectacolele despre care a circulat zvonul că "se merită". Nimeni nu se aventurează la o montare nemediatizată (îți pui și întrebarea cum se face, atunci, că există public la o anumită parte a teatrului și cum se explică aplauzele în picioare acolo unde te aștepti mai curând la fluierături). Unii dintre interlocutori privesc problema mai cu îngăduință: pe scenă sunt "oameni care muncesc". Tot acest din urmă motiv îi determină să treacă cu vederea, fără exigență, momentele neplăcute când au fost înșelați în așteptări și să spună despre artiști că "poate au avut o zi proastă".

La întrebarea dacă își amintesc de *investiții* care nu au meritat banii, sunt sancționate spectacolele berechet (nu le pomenim, din delicatete). Un spectator de la Național a precizat că nu e vorba de bani, ci de timpul pierdut. Cineva a subliniat că o montare nu include numai textul și actorii, ci și, mai ales, "mâna regizorului" (cum spune spectatorul cu pricina). Iată ce îi stărnește, în plus, pe români să meargă la teatru, individualizându-l ca artă în rândul celorlalte: regizorul te ajută să nu-ți irosești în van prezența la un *spectacol* căruia puteai foarte bine să-i afli acțiunea acasă, citind *piesa*.

Mirona Hărăbor

foto: Valentin Nuhău

Incidente

Nepotrivirea dintre cerere și ofertă se exprimă nu doar prin săli cu multe – prea multe – locuri goale, ci și prin situații discordante ca aceea relatată în „Evenimentul Zilei” (26 mai) într-un reportaj de la spectacolul TES cu *Băieții de aur* (în distribuție: Radu Beligan și Ion Lucian): „O sută de elevi de la Liceul 12 CFR au provocat un adevărat dezastru”. Ei au izbutit să creeze un spectacol paralel celui de pe scenă: de cum au intrat în sală au început „să înjure, să scuie pe jos, să fluiera (...) să aplaude ostentativ, să insulte

și să facă remarci obraznice, precum *Stai jos, babo!* (...) câțiva s-au urcat la balcon și în loje, de unde au strigat *BUG Mafia, Sunt băiat de cartier, Sunt băiat-băiat*”. Este evident că nimeni nu s-a obosit să-i întrebe pe elevi dacă vor să vadă spectacolul la care li s-au cumpărat bilete, nimeni nu le-a explicat codul de comportare într-o sală de spectacol.

Asemenea incidente nu sunt o catastrofă. În amintirile oricărui actor există asemenea episoade. Doar că ele se petreceau în zone izolate și se datorau neînțelegerii, nu osti-

lității. Nici un fel de reformă curiculară nu poate scuti școala de obligația de a le prezenta elevilor varietatea ofertelor intelectuale. Numai după aceea poate fi incriminat refuzul lor. În absența oricărei reclame din partea serviciilor specializate ale teatrelor și a oricărei pregătiri din partea școlii, teatrele vor rămâne frecventate de babe, iar după dispariția lor pe cale naturală, scenele vor fi ocupate de BUG Mafia.

M. Boianțiu